

Nagyváthy

Antológia

KOLPING Nagyváthy János Középiskola, Csurgó 2015

A könyv kiadását támogatta:

a Csurgói Baksay Sándor Alapítvány

ISBN 978-963-89305-3-8

Kiadja:

a Csurgói Baksay Sándor Alapítvány

Felelős kiadó: Szabó Sándor kuratóriumi elnök

Nyomdai munkák:

ZPress bt. Berzence

*A kiadvány
Bakcsay Sándor halálának
centenáriumi évében jelent meg.*

Szerkesztői előszó

*„Talentumot az embereknek
Isten különbözöt adott.
Egyik kevés ezüstöt nyert csak,
Más sok arany-talentumot.
Az egyik emberélet mécses,
Kis körre hint az fénysugárt,
A másik emberélet fáklya
És bevilágít egy határt.”*

/Dr Écsy Ö.István:A Csokonai-ligetben/

Kedves Olvasók! A harmadik alkalommal megjelenő Nagyváthy Antológiát a csurgói tudós-tanár gondolataival ajánlom figyelmükbe, remélve, hogy kiadványunkkal teret adtunk az „arany-talentumoknak”!

Kötetünk alkotói iskolánk egykori és jelenlegi tanulói és tanárai. Nagy értéke az Antológiának, hogy a Nagyváthyban végzett diákok örömmel küldték írásaikat, ezzel is jelezve kötődésüket az alma materhez.

A lírai és epikai művek egyaránt érdekes és különleges személyiségeket, sajátos gondolatvilágot tárnak elénk. A témaválasztás sokszínű: szerelem, anyaság, természet, vágynak, álmok, haza.

Az alkotók nevében köszönöm a Csurgói Baksay Sándor Alapítvány támogatását, amely immár harmadik éve tette lehetővé a megjelenést!

Olvasóinknak nagyszerű élményeket, szerzőinknek lelkes és kitartó alkotómunkát kívánunk!

Novográdeczné Kakrik Ildikó

BALOGH VERA

Álarcban

Olyan világban élünk,
Ahol az őszinte gyenge,
Ahol az igaz érzelmektől félünk,
Mert a könnyünk, mint a penge
Vág bele az arcunkba, ha sírni merünk.

Olyan világban élünk,
Ahol van kisebbség és többség,
Ahol a becsületet gazdagságban mérik,
Mert a pénz elég dicsőség
A példamutatáshoz, ma nem az erkölcs dívik.

Olyan világban élünk,
Ahol nincs igaz szerelem,
Ahol mindent az érdek vezérel,
Mert az érték a pénz, a szépség és a másság, a szív szavát
Elnyomja az önző vágy, csak előre törtetünk.

Olyan világban élünk,
Ahol az álarc nélküli mit sem ér,
Ahol nem mutatjuk valós énk,
Mert hol emberek bábként harcolnak a semmiért, csak kevés mer
Küzdeni egy jobb világért.

Olyan világban élünk,
Ahol ki földön fekszik, nem remélhet,
Ahol behunyjuk szemünk,
Mert a retinánkra ráéghet a látvány, bár valamit
Megmozdít, ellene mégsem teszünk.

Olyan világban élünk,
Ahol a maroknyi küzd a jóért,
Ahol már csupán az imában bízhatunk,
Mert a fejünk felett játszadozó hóhért
Elűzni egyedül nem lehet.
Segíts hát Istenünk!

Csurgó, 2014. december 4.

A pillanat

Esős, borongós délután...
Lassan a dolgom végére érek.
Egyszer, mint egy villanás,
Az arcod jelenik meg előttem.

Gondolatban már veled vagyok,
Szemedben látom arcomat,
Bőrömön érzem két kezéd,
Borzongok, ahogy simogatsz.

Érzékeim kitágulnak,
A mindenség összezsugorodik,
S a tegnapi éjszaka emléke,
Mint a kitörni készülő vulkán, izzik.

Majd tombolva, véremben lávaként folyva,
Átjárja mindenem,
Érzem, ahogy eggyé forrva,
Együtt dobbanva, lebegünk édesen.

És betoppan a világ,
Nem kopog, szívtelen,
S csendesen, vacogva döbbenek rá,
Még mindig Te vagy, aki kell nekem.

Csurgó, 2014. 09. 30.

Beának...Katának...

Anya születik

Anya! Hallod?
Már kopogtatok!
Tudsz bennem bízni?
Adj nekem helyet megszületni!

Anya! Segíts!
Most indulok!
Tested már kevés!
Csak pár óra, hívogat az ölelés!

Anya! Engedj!
Nekem is fáj!
Kérlek, értünk lazíts!
Hagyj az életnek szabad folyást!

Anya! Itt vagyok!
Érzem sós könnyed!
Érzem az illatod!
Végre együtt, az egész világ mi vagyunk most!

Csurgó, 2014. október 21.

GYÖRFI JÁNOS

Ősz a hegyen

Pókhálók hajnali gyöngyeivel játszó
szellő köszönti a gömbbezárt,
fűszálakat hajlító
harmatcsepp szivárványokat.

Seregélyek raja reppen a szőlősorok között
játékos csivittel gúnyolódva
önmagát megadó,
jólöltözött szalmacsőszökön .

A délelőtti langyos hegyi csevejben
verseng a levelek közt
magát kacérkodva illegető aranyparmin, jonathán
és hardenpont a körtefán.

Ősz lilioma
gyönyörű kikerics
büszke családban felnövő,
apró bogár észre sem veszi
büszkeségét lila pompád mérgezi.

Apró pince húzza szemébe zsuppfedél kalapját.
Kiálló boronája szegletén félig dőlten,
sok örömittas éjszakát követően
részeg boroskancsó szendereg.

Gesztenyefondoros domboldalon hánykolódik a napsugár.
Levél fonákján villanó opálfénye kihunyóban,-
lassan araszoló árnyék követi,
majd elnyeli a maga jelölte ösvény mögött.

2014. november

Lázás álom

Vibrálva,
vöröslő tűzzel küzd a mai létért,
de már alkony szemfödél leng a Nap előtt,
elhaló árnyékkal üzenve a színét vesztett ház falon.

Összeszűkült pupillákkal dermedt ujjaim bámulom.
Fülemben szívem zongorájának monoton dallama.
Ütemet tévesztő billentyűi üzennek pörgő agyam dombjain át,
miközben gyarló villanások fogyó hitemet kergetik.

Az álom itt lépdél már a szemhéjamon
benne feslik a fogyó nap bélése.
Az élmények még lágy szövete
varrat mentén szakadni látszik.

Azt, azt...
Kimondani még nem tudom,
de érzett önállósággal,
hintalovon vágatva keresem azt, azt... a már nem létezőt.

Míg szemérmesen hallgatok,-
az ifjúság bódult illatok hintaján,
mézédes kábulatban bukdácsol
akár a kattogó drótszamár .

Csalfa ígéretekkel megérkezik a várva várt.
Kristályait gyűjtögetem
miközben hangos zsvivajjal gyémántként hasít,-
Ez maga a délibáb.

Lelkem gyöngyfűzér szivárványán
suhanó szárnyaival átköszön a valóság riadt madara,
mely felszállni készül.
Örvénye nyomán hullámszik a távolba úszó éji lepel.

Tejüveg fényű hajnallal,
fáradtan lobban rám az ébredés,
gyöngyöző fürdőt rendezve testemen,
miközben kondenzcsíkból fon kerítést maga elé a napsugár.

2014. november

Nagy Renáta grafikája

HORVÁTH PETRA

Teli Tollból Toboroz

Szemfedővel ébredsz ember,és álarcodban temetnek.
Megerszeretett szindróma,hogy szálla vagy a szemeknek.
Szívszorítva szalutálsz, térdelhetsz tudathasadt tervüknek,
de tettenér a tudat meglásd, hogy hazádban csak megtúrnek.

Vakságban egy ország, itt a titkolt tudás tárháza.
Sörsátorban kánaán, kialudt egy emberiség lámpása.
Tucattermék lettél ember, menetel a szalagmunka
Betiltott a szabadszellem, vonalkód a homlokunkra.

Népünk dicső ráncait elfedték a plasztikák,
Történelmünk magzatából így neveltek kannibált.
Nem emlékszik a különbségre: ölni és ölelni.
Megrágott a rendszer csak elfelejtett kiköpni

Semmiből jöttem...

A semmiből jöttem, és láttak a fény felé menni.
Látták, meztelen bőröm, miként a tűzeső sebzi,
A vérző és fekélyes sebeim, egy ragtapasszal fedni.
Látták,a szívem mérgező zöld lötytel kapzsiságig telni.

Valahol létezik még ÉN, többen láttak veled és önmagammal.
Talán egy sarokban zokog; kivé válik majd a zúrzavarban?
Megtört harcos vagyok, egy reményvesztett bünbarlangban.
Ugrottam a mélybe mindenkiért, de most csak én maradtam.

Híttem, ha meghalnék az fájna, nem csak szembetúnne.
Ha nem lennék, helyemre létfontosságú szerv kerülne.
Olcsó cukorszirup lettem, egy koktélban elvegyülve.
Adománydobozban egy Tesco-kupon csak úgy belegyúrve.
A semmiből jöttem, és most a semmibe is tartok...

Szeret-kezel

Valami apró, áthatolhatatlan, s szélén két elem.
Két szó, egymás mellett halad, mégis végtelen
Egyik oldala valami érzékeny, lágy selyem,
a másik tövislánc, csontig sebzi át kezem.

Az egyik csak leláncol, a másik örökre magához.
Elereszt, vagy amputál, ha megéri hát kapálózz!
Én lettem csak vad, vagy kinőttünk egy karámat?
Rám vadászol folyton, és túl löttél egy határon.

Szerelmünk puha párnáit ezernyi szögesdrót fonja át
Édes szavak hagyták el ajkaid vöröslő bársonyát.
Szikrázó fájdalom kúszott testemig az ágyon át.
Magad dobtad oda, mint méreggel átítatott áfonyát.

Hogy hihettem Neked, hogy az örökké az nem fáj majd?
Hogy hihettél Nekem, hogy már soha többé nem várlak?

A karma karizmatikus karmolásai

Artériád alterében araszol az apátia,
tükrödből az idegen, életuntan legyint Rád;
„Miért van az, hogy ez lett mára apád fia?”
Degradált az elméd a portól, amit beszívtál.

Édesanyád csont makett, nem jött be a patent út
Apád hitte, nemes vére minden sejtje talentum.
Elkövettél sok hibát, ő mind felett szemet hunyt.
Bennük még a bálványod, az elméd az instrumentum

Hogy lesz majd a holnap? Mindenki ettől fél.
Tegyél úgy hogy élsz, a karma is csak nekrofil.
Manapság már abszurd elveszni a mában,
Aki önfelelt és akar, betépett és kába?!

Fénybe vágó faj vagyunk, ezért bukott Medina,
Meg is kaptuk mindig csak vakságban a retina.
Hajlamos e faj a segítséget odafentről kérni.
Mi nem toljuk a szekeret ha megsérül a felni.

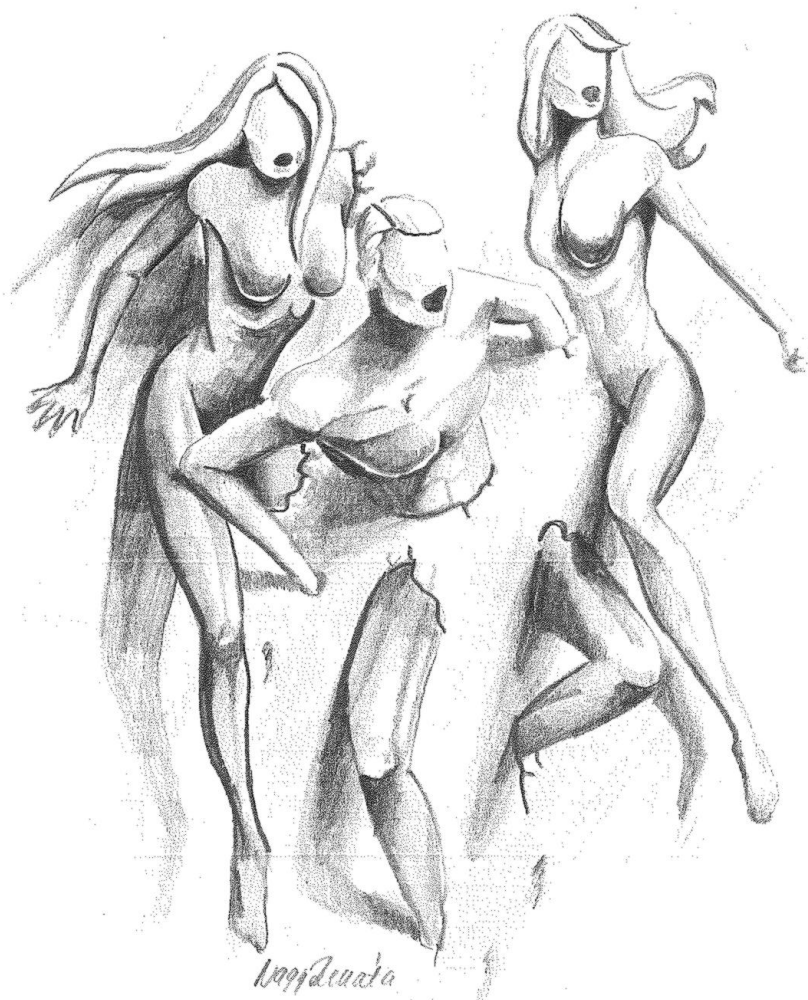
Ha a lélekút a síneken, a léleknek egy orgazmus.
Lezárod a sorompót, pedig nem kopog a szarkazmus.
Szobásarkak, gyávaság, a halhatatlan öngyilkos,
Nem mozdulsz el onnan, úgy érzed ez túl szép most.

Éjszakai találkozások

Hatalmas üresség, mely tátong a szobámban
Forgolódom egyedül a hajnali homályban,
Mint krónikus beteg, a halál gondolatával.
Egy késői vendég, a magány fondorlatával,
Beköszön a Boldogság, majd végez magával.

A hideg falakat hirtelen fekete csend zengi át,
Még most is hallom a Remény gyászos sóhaját.
A nyitott ablakon távozott, így csukta be ajtaját.
Elhagyott ő is, ki eddig az érzelmekkel harcra szállt.
Nem áztat már többé, pedig ő győzte le Balthazar-t.

A búsarcú Hold nézett Rám gúnyos kacsintással.
Keserű káröröm volt, de megértő pillantással.
Az hitte én is, egyedül maradtam a magánnyal.
Nem láthatta, a szomorú fűzfák takarásában,
Milyen jól mulattam, szereteted fantomfájdalmával.

Nagy Renata grafikája

RADÁK MARTINA

Elhagyva

A világ vége elkezdődött bennem,
Nem kellett hozzá messzire mennem.
Elég volt, egy szó, apró szikra
és letette tollát, ki jövőmet írta..

Tudom, én vagyok ezért a hibás,
hadd okoljak valaki mást!
Téged, ha ott vagy azért, ha nem, az a bűnöd.
Ha létezel, nem kéne eltűrnöd.

Rímekebe szedve hadakozom veled!
Nem imádhatsz tovább már a neved!
Szabadságot vettél ki? Ez normális?
Ha félre nézel, is letáls.

Üzenem a világnak szívem poklából
Elegem van már a nyomorult dogmából
Ember, magad óvod, nyisd ki a szemed!
Senki sem lesz a végén veled.

Terelő

Szívem közepe a színpad,
Világomnak némi színt ad,
ahogy az élet játssza rajt ritmusát
Fürkészi még labirintusát

Te is adj egy színt a világnak
Földünknek egy virágmag
a szíved, és kihajt
Adj hangot, zsvajt!

Valóban látsz-e.. vagy csak nézel?
a tudatod szabja, meddig érsz el.
Gyönyörű szemed nyisd ki, tekints rám,
Hadd adjam vissza, amit adtál.

A boldogság lélekkel fogható
szívedről a sár lemosható
csak nézz fel, mosolyoddal égig érsz el
Szívvel is élj, ne csak ésszel.

S, ha pár szavam célba talált
keresd a Józán Ész ajtaját
Ne kopogtass, csak lépj be rajt
A bátorság lesz, mi előre hajt!

Nagyváthy himnusza

Ballag már a vén diák..tovább mindig.
A virágot, útját követve hintik.
Hol elszáll a szó, de őrzik a falak
Megkopott tablók, formátlan alak
Hol Hervadó gilisztaszálak képe halványul már,
hol minden év száz új arcot vár.
Hol új hangok csendülnek fel, régiek helyett.
De a kupola örökké megtart minden nevet.

Régi falak őriznek ezerszáz' emléket csendben.
Százszor újra mondott anyag az ölelő teremben
A vén fenyő bámul be az ablakon, lesve
Szívekben a jó érzést keresve.
Kérdőn néz, tisztelitek e termeket?
Szótök-e világrengető terveket,
Erősítitek-e iskolánk nimbuszát
Harsogjátok-e majd Nagyváthy himnusztát?

Könnyeimtől részegedve

Beteg vagyok, elkaptam a balszerencsét
Szüntesd meg könnyörgöm, lelkem fájó görcsét.
Eddig bírtam csendben, mert szégyelltem magam.
Ó, Te magas egekben! Halld már meg a szavam.

Néma imám nyila célt nem ér.
Tán üvölnem kéne, hogy valamit tegyél?
Fájdalomtól ittasan magam alá szédelgek
Álmokból épített váraim szétestek..

Hitem-megtaláltam, felismertelek Téged!
Muszáj szárnyaim azonnal letépned?
Bújj elő a felhők mögül, rám szakad az eső!
Elhittem, hogy tőled való mindenhez az erő..

Toporzékolok, számon kérlek; miért nem figyelsz rám?
Képes vagyok rá, bebizonyítanám.
Csak most segíts meg! Józánítsd ki lelkem!
Hadd találjak ösvényt az élet dzsungelében.

Utoljára kérlek, mielőtt még százszor!
Könyörgésem végtelen, hull rád, mint a zápor,.
Imáin nem hallod, könnyeim nem látod..
Istenem segítsd meg hibás alkotásod!

Hazaváró

Sehonnai bitang ember..
ki most, ha kell, szólni röstell
Kinek drágább rongy élete?
Kinek nincs hiányérzete?

Szabadság a jelszó, mondjuk,
Közben gyáván láncot hordunk!
Senki fia nem szól: ELÉG,
Fakasszátok ki a levét!

Hazám fia más országba kényszerült
ittthon trónra mocsok került.
Én nem hunyom le szemeimet
Adjátok vissza a hegyeimet!

Hol sírjaink domborulnak,
Amit lehet, mind ellopnak.
A feliratok majd elkopnak
Szavaink a szélben fogynak.

Ha van Isten, meg ne sajnáljon engem:
Én magyarnak születtem.
Ha van Isten, csak abban segítsen:
Más népekkel minket ne vegyítsen.

Magyar népem, csodás vérem HAZA!
Csendüljön fel ajkatokon anyátoknak szava!
Gyertek haza, és építsük újra e kártyavárt'
Hős ereinknek semmi nem árt!

Mert nem csak egy része vagy te a honnak
Nem csak egy rongy, melyet agyon mostak
Te vagy a cseppben a tenger, az emberben a világ
Jöjj! Nyílj nekünk újra szóvirág!

Esküdjünk fel vérünk összeoltsa
Nem leszünk hazától fosztva!
Kik rabként éltek, haltak
Szabad országról álmodtak.

Pécsikép

Szemetet kergetve játszik a szél,
Még szunnyad a város, álmos
Arcokat hord elém némán
Nyugodtan sétál, azt hiszi él.

Lelkemet marja a reggel csendje,
Belezúdul arcomba mind a hajam, mint
szivemre a sok bántó tekintet :
Mit keresel itt? Pécs idegenje

Fülembe csengenek mentőszirénák,
A halál itt percenként jár. Kár,
hogy más feldolgozni képes.
Lelkeket felfaló városi hiénák.

Lépteim elmossa mind az eső,
utamat jegyezni mindenki fél, én
nem emlékszem honnan jöttem,
vagy hova tartok, csak vonz egy erő.

Ha majd az órám mind letelik,
és leülni vágyom, mert vége, mi lesz?
Mit fogok mondani, hova tartottam?
Nevemet meddig emlegetik?

Titokban

A múltamban járok éjjelente
Emlékekkel kéjelegve
Úgy érzem, hogy nem fáj semmi.
Titkon tudom, kéne menni.

Menni tovább, útra kelni,
Titokban szabadnak lenni
Közben maradnék a tied,
hallgatnám a meséidet.
De titokban én harcba szállnék,
Egész Világgal szemben állnék
Most magamért teszek mindent,
Nem hagyom, hogy marjon itt bent.

Titkon kettészakadok.
Két világot akarok.
Csendet akarok, hogy halljam a zajt.
Akadályt, mi előre hajt.

Végig gondolnám

Érzem, oszlik ezerbe szíнем.
Bár ne adtam volna semmiért..a szívem
Mely bombaként robban, de senki nem érti.
Olyanért szól éneke, aki nem is kéri.
Mondják az emberek, hallgatni! Az arany..
Hány Világot zúzna porrá egyetlenegy szavam!
Erőltetni szerelmet, szenvedélyt, de minek?
Hazug érzelmekért a föld magából kivet.

Bárcsak megállt volna az idő, mikor még jó volt.
Nem szenvedném láncon, ezt a modernkőzép kort.

Szerelmet vettem, mert olcsón adtad
Ajkad minden csókját százszor letagadtad.
Szerelmet vettem, és ráfáztam
Mára késő belátnom, mekkorát hibáztam.
Szerelmet adtam, de csak kölcsönbe.
Amíg akarom, napjaimban szerepet töltsön be

Hogyha visszakérném, elmondanám okát.
Feladnám az igazam, csak hagyjuk már a vitát.
Elmondanám azt is, hány könnyem volt néma.
Talán színt kaphatna a láthatatlan séma.

Talán elmondanám, mennyire akartam.
Végül bevallanám: belül rég feladtam.
Aztán tovább lépnék, darabokra esnék
És megbánnám az egészet.
Így inkább hallgatok, pedig szívem felemészted.

BERLÁSZ MÁTYÁS

Kísértet

Hajnali magány démona
visszamúlások zsoldosa
fényben szálló porból ki néz
zárult álmokat így idéz.

A búcsúzás arcában ég,
ha nem tudsz megfordulni még
el nem kezdődött itt él
így belül örökké véget ér.

Magadtól téged megrabolt
szemedből izzadja a nyomort
perceidet táncolja szét
létedbe súgja életét.

Felejtett dallamával öl
sorsodra döbbsent, felőröl
az évek közt szürkében jár
hiába futsz ha rád talál.

Ő az a kopott sírfelirat
arc mi a tükörben marad
felhő mit elfedett a nap
Ő az a furcsa félálom
valami hogy senki se találjon,
de a semmi örökké fájjon.

Jézus esküvője

Nőtestű léleklétbe imádat
átimádat végleg át
szemtükör volt a bor kelyhében
és magától magára itta magát.

Ölelésbe tér az ösztön enni kér
sóhajszólam vibrálva fülébe ér
csókban foganják gyilkos utópiák
a megváltó elfogadó szavát.

Kördicsfényből tövis nő
szegelten keresztbe álló jövő
maszatos sötétben táncol
színével az asszony végzetesavart ráncol.

Ceremónia szóharmónia
összegyűlt nép égi csodára vár
júdás arcát a nő simítja
így isten fiáért eljöhét a halál.

Sebei húsba rágnak
kételyférgék csalódott vért hányanak,
fulladnak a csodák,
s áruló hordja egy áruló magzatát.

Valaki kezét mossa
násznép a golgotát tapossa
mosolyuk szelíd a
bánat egy felhőt megrepít.

Az ülő ember

A helyzet súgja
tenni nincs mit
vagy mindent.
Teste ül: már száznál
több az év itt bent.

Zajlás hosszú szálai
lobognak az ég előtt
ébredése ismétlés
este délben délelőtt.

Hasíték a tanulság
a szék min ül a
szálak mögött fent az ég
élet köveg fúgája
ő és én a messzeség.

MIKLÓS ALEXANDRA

Veled

Veled lenni olyan,
mint kertben a virág,
átölelsz és érzem,
hogy lelked oly vidám.

Veled lenni öröm,
béke a szívemnek,
és láthatják a lányok,
csak engem nézel meg.

Veled a kedvem,
az egekbe száll,
a földön nem maradok,
hisz ülök egy fán.

Veled ülök itt,
és azon gondolkodom:
Mikor lehetsz másé?
soha többé tudom.

Reménykedek benne,
hogy enyém maradsz,
télen, nyáron, hóesésben
engem hallhatsz.

DUDLI ANETT

Dalok

Mint holmi méreg;
Hatásod
Remélem nem öl meg

Káprázatos álmokat hozol
Te pici; rózsaszínbogyó
izzadok és reszketek
Szenvedek és rettegek

Gyógyulni volna jó
Segítste sárga bigyó
Ragadós tested
Minden;íze;sz@r ez felkavar

tea te drága jó ital;
Minden csepped vigasztal
Pickwick, ice, citrom tea
Te vagy a természet édes hívó szava

xxx

Azt mondtad nem fog fájni
Azt mondtad semmit sem fogok érezni
Elhitetted velem hogy könnyű lesz majd
De valahányszor látlak a szívem megszakad

Miértcsináltad ezt velem?
Jó az, ha itt állok ilyen vétlen?
Ennyire megutáltál
Vagy soha nem is szerettél?

A szerelem már nem él
A szívem útra kél
Elballag jó messzire
Nem teszi tönkre többé már senki se

xxx

Elbátortalanodtam
Féltem tőle
Nyaram őszbe tévedt
Hajam ritkult
Szívem lágyult

Begyógyult
S ő közelebb lép

De miért?

Az észrevétlen lány
Csak nézett ostobán
S ő megint csak közelebb lép
A szél hajába tép
A lány szemét lehunyva mit tehet?
Az ifjú csókjától a szívébe költözik a kikelet

Ha egyszer meglátom
Szememnek parancsolni nem lehet
Szívem kalapál
Mást nem tehet

Dúlhat a kegyetlen
szélvihar mi
Legbelül mindent felkavar
Mikor hozzám ér
Testemben felharsog a dal
Ami lenyugtat majd
És szívem már nem kalapál

Megáll:

Mert szerelme nélkül
Élnem nem érdemes
Halálom után mondata

Érdekes:

Lelke meghalt
De szíve még száll
Egyszer még rám talál
Ettől várva megnyugvását

xxx

Össze-visszaság van a fejemben
Keresequalakit nem véletlen
Tudom nem várhatok tétlen
De toronyba zártak mint a mesékben

xxx

Hercegnőnek nagy a bújja
Senki nincs kivigasztalja
Keresi de nemtalálja
Boldogságát kitől várja?

Elindul a nagyvilágba
Párját keresi, de mindhiába
Szerelmesét nem találja
Kicsi szemét összezárja

xxx

Tudom te semmitől nem riadsz
Hiányod miatt viszont múlik a tavasz
Elnyílik virág fa nem rügyezik
Szemem ma érted könnyezik

xxx

Fahéj illatú a reggel
Bár a nap még alig kelt fel
Mézeskalács minden szava

Bársonytakaró a csókja

xxx

Fénysugár ha rád talál
Életed érzed elszáll
Édes mint az álom
Mégse reá vágyom

SZILÁGYI NIKOLETT

Az utolsó csók

Mikor kinyitottam a szemem, sötét volt minden. Néhányat pislogtam, hogy megbizonyosodjak arról, hogy nem álmodok. Talán megvakultam. Reszketve néztem körbe, hátha látok valami mozgást, fényt, vagy színt, de semmi. Lábamat lépésre emeltem volna, de csak mereven állt, akár egy vén fa, ami megszokta, hogy egy helyben kell maradnia. Talán jelezni akarta, hogy ne menjek tovább. Tétlenül álltam és reménytelenül bámultam a nagy sötét semmibe. A kezemet sem bírtam megemelni. Csak élettelenül lógott a testem mellett, mint egy rongybaba kezei. Egyszer csak fényt láttam meg a távolban, ami reményt adott, hogy nem vesztettem el a szemem világát. A fény láttán a szívem megdobbant és a remény erőt adott, hogy ne adjam fel. Lassú és apró léptekkel tudtam csak előre haladni. Az agyamban tengernyi gondolat átsuhant. Mi lehet ez a fény? Talán nem jelent rám veszélyt. És ha mégis? Mindegy is! Egy próbát megér. Hosszú ideig csak csoszogtam előre. Ahogy közeledtem a fényhez, az úgy lett egyre nagyobb és nagyobb. Mikor nem tudtam tovább menni, megálltam és figyeltem. A fény útjába egy emberi alak lépett. Velem egy magas, izmos és erős testalkatú, mint én. Ráadásul még jóképű is. A szemei és az arca könnytől csillogott. Az arcomhoz kapva én is éreztem, hogy hasonlóan elgyötört vagyok. A szemébe néztem, és ő reménykedő tekintettel nézett vissza rám. Reményét veszítette, ahogy én is. Szóra nyílt volna a szám, de láttam, hogy az övé is. Illedelmesen átengedtem neki a szót, de ő is becsukta a száját. Talán megegyezhettek a szándékaink. Szívem ismét megdobbant, mikor megláttam a mosolyát. Láttam rajta hogy neki is tetszik az én mosolyom. A cselekedeteink hasonlóak. Vajon a világot is úgy látja, ahogy én? Biztosan, hiszen annyi közös van bennünk. A szemét figyelve láttam, hogy egyedül van és fél. Segíteni akartam neki, hiszen megkedveltem egy pillanat alatt. Főleg, hogy pontosan tudom, mit érez. Meggondolatlanul hajoltam oda, hogy egy csókot adjak az ajkaira. Ő is így tett. Összeérintettük ajkainkat. Sima és hideg, mint az üveg. Ahogy ott álltam az ajkait érintve, éreztem, hogy egyre gyengébb leszek. Nem akartam elengedni, hiszen azt akartam, hogy jobban érezze magát. Alig pár perc elteltével összeestem. A földön fekve Felnéztem rá és elkecseregett arca gúnyos vigyorra torzult. Nem értettem semmit. Odahajolt hozzám és Lassan kínozva, kiemelt belőlem valamit, ami lüktetett a kezében. A mellkasába illesztette. Fokozatosan hagyott el az erőm és éreztem, hogy nincs tovább. Megszűnt a világ, ahogy én is. -Látod? Ez jár annak, aki önző és beleszeret saját magába- végül a tükör összetört, én pedig búcsút mondtam annak, amit az emberek olyan ironikusan életnek neveznek.

Nagy Renáta grafikája

VIDA MÁTÉ

„Nem kérdem, hogy mi az én sorsom, megyek, mert tudom, mire vágyom. Nem kérdez tőlem sem az élet, addig kell mennem, amíg élek. Nem tudom, hol fogok kikötni, hol fogok holnap gyökeret verni, nem kérdem, mi lesz majd, csak megyek, megyek tovább, mennem kell tovább.”

A történet egy fiatal fiúról szól, aki a saját álmait követve napról napra egyre jobban érezte a vágyat az után, hogy a külföldi labdarúgók közt növelje a magyar játékosok számát. Életkorát eltekintve egy talpraesett fiú volt. Ugyanolyan életet élt, mint hasonló korú társai.

A tanulással volt némi gondja, hiszen ritkán látták tanulni, vagy azt, hogy egy könyvet is fogott volna a kezébe. Számára a labdarúgás jelentette a mindent, mondhatni annak szentelte az életét, rengetegen dicsérték, fiatal kora ellenére elképesztő bravúrokkal lepte meg a nézőket. A megyei első osztályban szereplő Kiskanizsa Sáska utánpótlás csapataiban védett.

Egyik este a foci klub elnöke telefonált neki, hogy másnap a felnőtt csapatban kell a kapuban helyt állnia. Természetesen nagyon örült a lehetőségnek. A mérkőzés számára sajnos nem egészen úgy alakult, ahogy szeretne volna, mivel vereséget szenvedtek, de őt egy rosszul sikerült mérkőzés nem akadályozta meg a folytatásban, nem élte meg hatalmas kudarcként a kapott gólokat.

Teltek múltak az évek, s a fiú elvégezte a középiskolát. Az iskola után egyből munkát is keresett magának, hogy finanszírozni tudja Angliába való utazását, hiszen ez volt az álma. Arra tette fel az életét, hogy az angol alsóbb osztályokban próbálhassa ki magát.

19 éves korára meglett az a pénz, amiből úgy érezte, elindulhat vágyai megvalósítása felé. Felhívta a klubot, hogy melyik nap tudnák próbajátékra fogadni. Május huszoneketedikére kapott időpontot, éppen arra a napra, amikor a 20. születésnapját ünnepelte volna a családjával.

Átgondolt mindent, hogy mi lesz, ha nem sikerül neki, majd rájött, hogy ezzel nem veszít semmit, hiszen egy megmérettetés is remek lehetőség számára. Megbeszélte a családjával, hogy ezt az alkalmat kár lenne veszni hagyni, így lefoglalta a jegyet, elrendezte a dolgait, és izgalommal tele várta az indulást.

Másnap repülőre szállt, családja és barátai elkísérték, sok sikert kívántak neki és fájó szívvel, de örömmel búcsúztak tőle, mert tudták, hogy régóta dédelgetett vágyait valóra válthatja.

Az utazás sok élményt kínált, újdonság volt a repülés, mivel még soha nem utazott repülőgépen. Fárasztó és hosszú út állt előtte, kicsit szomorú volt, mert egyedül érezte magát, de egyre csak arra gondolt, hogy minden perccel közelebb kerül ahhoz, hogy elérje célját, hogy bizonyítsa rátermettségét, ügyességét.

Megérkezése után egy kis helyi hotelben sikerült szállást találnia, ahol kényelmesen elhelyezkedett és felhívta a szüleit, hogy ne aggódjanak. Ez után lefeküdt, hogy kipihenje magát, és felkészüljön a másnapi bemutatkozásra.

Reggel korán felébredt, az izgalomtól nem tudott tovább aludni, alig várta, hogy felkereshesse a klubot. Az idő nagyon lassan telt, de végre elérkezett a pillanat, amikor indulni kellett.

Az edzőpályát már messziről megpillantotta és nagyot dobbant a szíve a boldogságtól. Mindenki kedves és barátságos volt vele, bemutatták az edzőnek és a csapat játékosainak.

Megbeszélték a további teendőket, majd az öltözőbe kísérték, ahol a többiekkel együtt átöltözött a bemutatkozó játékra.

Egy fél órás bemelegítés után kezdetét vette a játék. A szíve a torkába dobogott, amikor elfoglalta helyét a kapuban. Hosszú, erőt próbáló edzés után a lendülete és a kedve még mindig töretlen volt, sikeresen háritzotta a kapu felé száguldó labdákat. Egyre jobban érezte, hogy jól vette az akadályokat, bízott abban, hogy esélyt kap arra, hogy játékosként, hosszú távú szerződést kapjon.

Hosszúnak tűnő várakozás után végre magához hívta a vezetőség. Mosolyogva közölték, hogy nagyszerű teljesítményével biztos helyet szerzett magának a csapatban. Két éves szerződést kínáltak számára, amit boldogan elfogadott.

Kábultan és szinte önkívületben tért vissza a szállására, el sem akarta hinni, hogy megtörtént a csoda. Szüleit váratlanul érte a hír, de együtt örültek annak, hogy egy hosszú, kemény munka, kitartó akarat elnyerte a jutalmát.

A napok edzéssel teltek, sikerült barátokat találnia, így nem érezte annyira a honvágyat és a magányt.

Elérkezett a várva várt bemutatkozó mérkőzés, ahol egy erős, nívós csapattal kellett szembeszállni egy olyan meccsen, ahol a feljutás volt a tét.

A kezdeti idegessége hamar elmúlt, nagyon kellett figyelni, mert egyfolytában támadták a kaput. Az ellenfél mindent megtett azért, hogy gólt szerezhessen, egyre másra jöttek a lövések, melyeket hősünk sikeresen háritzott.

A második féldőben a csapata megszerezte a vezetést, így még nagyobb teher nehezedett rá, minden erejét és tudását összeszedte, nehogy kiegyenlítődjön az eredmény. A hajrában már két góllal vezettek, ami biztos továbbjutásra adott reményt.

A várva várt befejezést jelentő sípszó után a csapat egy emberként rohant hozzá, mindenki kezet fogott vele, és gratuláltak.

A győztes mérkőzés egyenes út volt a feljutáshoz, így egy magasabb osztályban folytathatja tovább azt, amiről egész életében álmodott, amiért mindet feladatott, amiért küzdött és fáradtságot, erőt nem kímélve dolgozott.

NÉMETH VIVIEN

Már nem tudom

Árnyékom hűen, s némán követ a piszkos utcákon át,
Hol szürke arcok jönnek felém, s szó nélkül mennek tovább.
S én haladok, hagyom hogy vigyen a pusztító ár,
hisz túl sokat küzdöttem, lelkem elfáradt már.
Ne kérdezz, nem tudom hova tartok,
Ne kérdezz, mert már nem tudom ki vagyok.

Elmúlt a vihar, de mégis félek én,
nem véd szerelem, könnyen elvisz a szél,
hisz ami megmaradt, milliányi fájó emlék,
s az árnyékom, ki rémisztőn követ még.
Behunyom a szemem, nem tudom hova tartok,
s elered könnyem, mert már nem tudom ki vagyok.

Úgy fáj! Csak zokogok, de senki nem vesz észre.
Nem emel fel senki óvó tenyerébe.
Nem vár haza ölelő kar lágy melegsége,
egyedül vagyok, s e kín megéget.
Elveszttem és nem tudom hova tartok.
Elhagytak és már nem tudom ki vagyok.

Törések

Minden perced fagyos köpenyként zuhan rád,
félsz attól ki lettél, s könnyezve hívod ki voltál.
Megtéltél már annyi harcot, erős maradtál,
de most magad vagy, s nézd, szíved sebek borítják.
Reszketve állsz vérző lelked árnyékában,
s választ keresel gyenge, halk szavában.

Kiben bízhatasz? Kérded százszor is,
s hiába sírsz, könnyörögsz, válasz nincs.
Hited elhagyott, a józan ész most sötét homály,
minden szó sebeket tép, minden szó úgy fáj.
Nem csitul, lelked kínzó lángokban áll,
s reszketsz és félsz, mert hazudtak, mert csalódtál.

Nincs válasz, bárhogy félsz, bárhogy fáj,
lelkedre nézz, s tudni fogod ki az igaz barát.
Mikor gondolatod mások szemében tündököl,
rájössz, hogy senki, senki nem lehet egyedül.
Bízni fogsz, s a mélybe hull a fagyos köpeny,
hogy el ne feledd: mindig lesz ki felemel, s átölel.

Fekete angyal

Gyászfátyol borítja a rideg éjszakát,
s kilép alóla egy fekete angyal lány.
Arcát elfedi a komor, néma gyász,
mely feketére festette a patyolat ruhát.

Ott áll egymaga, rám tekint könnyes szemével,
s felém nyújtja darabjait összetört lelkének.
Elárult angyal, ki vigaszt vár, s megváltást talán,
nem mondja mit érez, nem mondja mi fáj.

Ez te vagy - suttogja, s újra felnéz rám.
Érzem ahogy lassan öl, kínoz és bánt,
hogy nem saját lelkét tartja, az én szívem darabját.
Eltört, de örökké szerető szív millió darabját.

Üzenet

Nézz rám, s súgd meg hogy kit látsz,
mondd el, mondd akkor is ha fáj.
Hisz te tudod, láttad minden harcomat,
mondd ki lettem, s gyógyítsd be a karcokat.
Most te vigyázz rám, szólj hozzám biztatót,
súgj nekem egy apró, alig hallhatót.

Ne felejts el néha mosolyogni rám,
ne felejts el átölelni, ha valami bánt.
Arra kérlek, higgy bennem szüntelen,
s adj még erőt tovább küzdenem.
Taníts a jóra, s dicsérd, ha érdemem,
segíts az életet jobban megértenem.

Ne felejts el kérlek mindig hinni bennem,
hogy ha elbuknék, benned vigaszt leljek.
Töröld le könnyeim, s bíztass tovább,
ne hagyd hogy feladjam ha új akadály vár.
S elmondom a világnak, mit te megmutattál már,
gazdagok vagyunk, ha nincs is másunk, csak egy jó barát.

Nincs kiút

Fullasztó köd ölel át, láncol szorosán,
a magány végtelen szakadékként hívogat.
Ugranék a mélybe, hogy zuhanjak esztelenül,
hogy utoljára fájjon, s megnyugodjak végül.
Ugranék hogy ne bántson, kínozzon tovább,
ne keljen elviselnem gúnyos kacaját.

Előle nem bújhatok, űz, keres szüntelen,
s megtalál újra meg újra, míg el nem temetem.
Eltemetni. Nem lehet, hisz sötét, s halhatatlan,
ki mindig visszatér ha már azt hiszem elillant.
Csúf magány, látom ahogy rohan felém,
s lecsap, ha szívemben beköszönt a tél.

Egy szóval...

Lelkem könnyáztatta homályban keserűn,
túl a szépen, fényen, boldog derűn,
zajjal, jéggel, emlékekkel büntetve,
szelíden, árván, gyógyírt keresve
kérde csendben, s mint gyermek, tudatlan:
Miért hogy egy szó annyi fájdalmat adhat?

Nincs válasz, egy pillanat némaság,
de csak szájalom, nem megértés vár,
nem megbánás, csak értetlen mosolyok,
s egy perc múlva újabb kínzó mondatok,
újabb könnyek védtelen lelkemben,
csalódás szikrái cikázó szememben.

Nem értem, csak keresem okát,
miért van ez így, miért bánt,
miért égett belém perzselőn, fájón
minden szó mi valaha bántott,
s miért nem látják meg az emberek:
Egy rossz szóval kínozni, s még ölni is lehet.

Az álmokért...

Tudom, létezik egy hely, mit a szív teremtett,
létezik egy élet, hol szóvá lesz a lélek.
Hol megtörténhet, mit itt félek remélni,
s minden érzés örök, a szó igaz, szívbeli.
Egy világ, melyet sok éjjen át én teremtettem,
melynek alapjait fájdalmak nyomába fektettem,
könyvekkel csillogtattam égszín gyémántjait,
s elrejtettem benne féltett kis álmaim.

Egy szebb világ, mi elvész, ha nem élhetek benne,
ha nem adhatok a fáradt csillagoknak lelket.
Csak emlék marad, könnyes szemeimben égve,
s ketté töri szívem ha felcsillan egy percre.
Sajogva tör meg a hajnal, s eltûnik e világ,
hisz minden éjjel más álom vár reám,
s bár az emlék gyönyörû, könnyet fakaszt,
hisz soha nem tudom megélni azt.

Mégsem tökéletes ez az álomvilág,
hisz ha eljön a reggel elillan, elszáll.
Én álmodtam örömet, mi tiszta, s végtelen,
zenét, fényt, verset, mi lelkennek eledel,
hû barátot, szoros, megváltó ölelést,
de nem akartam soha, soha az ébredést.

Néma hősök

Sokat gondolkodom mikor egy-egy facebook-os ismerősömön - akit soha nem láthattam élőben –beszélgetés közben észreveszem hogy valami nem stimmel vele. Az ember megérzi ezt. Rákérdezek és elmondja hogy egyedül van, beteg, összeveszett a szüleivel, szerelmével, tanáraival, rossz jegyet kapott, nincs megelégedve az eredményeivel, depressziós és szüksége van rá hogy meghallgassam és én meg is teszem.

Persze nem egy idegenről van szó, hisz az ismerősöm. Sokat chat-elünk, van közös témánk. A versek, a kedvenc sorozatunk, színészünk, könyvünk. Beszélgetünk és kialakul egy bizonyos mértékű kölcsönös bizalom. Nem tud rólam mindent, ahogy én sem róla, de bízik bennem annyira, hogy elmondja mi a baj. Meghallgatom, mert meg kell tennem. Sokszor aggódom ezekért az emberekért és van, hogy azonosulni tudok velük, mert én is éreztem már hasonlót. Ilyenkor elgondolkodok.

Elgondolkodok azon, hogy miért teszik ezt egymással az emberek. Miért teszem ezt én? Én is minden nap megbántok valakit, összeveszek valakivel. Miért? Tudom, ilyen az ember, de ez a válasz nekem kevés. A fiúnak a szülei, akik tiltják őt az internettől és szinte mindentől miért élvezik ezt? Élvezik egyáltalán? És az ismerősök, akik hazugságokat terjesztenek, miért élvezik ha a másik szenved? Azt hiszem, ezekre a kérdésekre nem lehet megfelelő választ adni. Csak hogy ilyen az ember.

A másik kérdés: Miért kell hozzám fordulniuk? Miért nekem kellett helyreráznom a facebook-on keresztül azt a szerencsétlen, ám zseniális és tehetséges srácot aki már sokadjára érezte úgy hogy a világ jobb lesz nélküle?

Szerencsés vagyok, mert bár én is sokszor borulok ki, veszekszek, sírok, stb., van egy ember, aki pontosan tudja, hogy hozza helyre a lelki világomat. Nem a „pasim”, nem a szerelmem, csak egy jó barát, aki képes megérteni. Facebook-on beszélünk, de találkoztunk már, nem is egyszer. Talán mondhatom, hogy az egyik legmeghatározóbb személy lett az életemben, aki nagy hatással volt és van is rám. Tudom milyen ritka az ilyen és szörnyen hálás vagyok azért, hogy nekem megadatott ez a kincs. Tudom hogy

soha nem maradok egyedül. Rajta kívül rengetegen szeretnek, tisztelnek és figyelnek rám. Nem értem miért, csak érzem hogy mellettem vannak. Az évek alatt rengeteg embert a szívembe zártam.

Szerencsés vagyok, de hányan vannak akiket senki nem hall meg? Akik maguk küzdenek meg minden emberi gonosszággal és lelki válsággal ami éri őket, akik hiába küldenek ezer jelet a világ felé, a világ újra meg újra átgázol rajtuk. Arc, hang és név nélkül sodródnak a világban és ugyanazokat a harcokat vívják meg mint mi.

Szeretném, ha az, aki elolvassa ezt elgondolkodna azon, hogy tudna segíteni ezeknek az arctalan, hangtalan, névtelen hősöknek. És nagyon szeretném, ha az emberek rájönnének milyen fontos az hogy beszéljünk egymással és meghallgassuk egymást. Ebben a rohanó világban balzsam lehet a léleknek egy kis beszélgetés, az olyanoknak pedig, akikhez senki nem szól igazi megváltás egy kedves szó.

Nagy Renáta grafikája

SPINGÁR KLAUDIA

A gyűlölet és a szerelem között vékony határ húzódik

- Anya... anya, merre vagy??
- Itt vagyok Saphira, mi a baj, miért vagy ilyen feldúlt?
- Jaj anyu elegendem van, meg fogok örülni!!
- Az isten szerelmére mond már mi a baj?
- Grr..hol is kezdjem, tudod meséltem már az új srácról, aki 2 hónapja jött az osztályba.
- Igen tudom.
- Na szóval a lényeg az, hogy állandóan piszkál, és beszólogat, az idegeimre megy, amikor pedig le akarom állítani mindig azt válaszolja, hogy ne aggódj te is az idegeimre méssz.
- Szívem ez még nem akkora probléma.
- Ez igaz, de néha viszont azon kapom magam, hogy csak őt bámulom...anyu azt hiszem bele szerettem!! Most meg min mosolyogsz annyira??
- Oh, kislányom gyere ide elmesélek neked egy történetet ami kb. 25 éve történt...

----- 25 évvel ezelőtt-----

- Lucia kelj már fel!! LUCIA!!!!
- Jól van már, fent vagyok!!- kinyitottam a szemem és a nap majdnem kiégette a retinámat.
- Lu nehogy elkéss nekem az első nap a suliból ez az utolsó éved a gimiben nem így kéne kezdened.
- Nyugi anyu, már majdnem kimásztam az ágyból. – Istenem mennyire nincs kedvem kikelni az ágyból. Itt vagyok 18 éves és még mindig úgy viselkedem, mint egy tini. Na, de elég az önsajnálattól, ideje tényleg felkelni és készülődni. Fogom magam és „szuper gyorsasággal” bemegyek a fürdőszobámba, szerencsére saját fürdőm van, így nem kell öcsémmel veszekednem minden reggel, hogy siessen már. Szóval ott tartottam, hogy bementem a fürdőbe belenéztem a tükörbe és a szó szoros értelmében megijedtem. A hajam helyén ugyanis egy madárfészkét láttam. Pár percig még elszörnyülködve bámultam a tükörbe, majd elkezdtem készülődni, elvégeztem a szokásos procedúrákat, kifésültem és kivasaltam a „madárfészkemet”. Soha nem értettem, hogy miért ilyen a hajam, nem hosszú, de nem is rövid mégis mindig el tudom feküdni azon kívül elég egy kispára vagy nedvesség, és már is elkezdi göndörödni a tarkómnál. Apuék se értették soha, hogy miért ilyen öcsi és az én hajam. Szép, megint elkalandoztam. Ideje végre felöltözni és átugrani Tris-hez és Patrick-hez. Tris-sel már 4. éve legjobb barátnők vagyunk, Patrickék viszont csak 3 éve költöztek Spookville-be, és azóta jár velünk egy osztályba, és már 2 és fél éve, hogy összejöttek Tris-sel. Na, szóval, amíg elmélkedtem, megtaláltam a kedvenc felsőm és nadrágomat, szuper gyorsasággal felöltöztem és lerobogtam a lépcsőn. Öcsém, Brant már reggelizett, anyu tízórait csomagolt, apu meg már elment dolgozni. Felkaptam a táskám, elemeltem egy szendvicset a tányérról, elkészöntem a családtól és indultam is. Igaz, hogy öcsém most kezdi a gimit, de nyomatékosan a tudtomra adta, hogy a haverjaival megy a suliba és nem kér az istápolásomból. Kiléptem a bejárati ajtón és elindultam a találkozóponthoz, igaz előtte még beugrottam Thrisért, szerencsére csak 3 háznyira laknak tőlem, ugyanis Patrick-vel szomszédok.
- Tris igyekezzetek már, Bernie és a többiek már biztos várnak minket. – kiáltottam barátaimnak. 2 perc múlva már ott is álltak előttem.
- Csáó bébii!! – kiáltotta barátosném, majd a nyakamba ugrott.
- Mizu van Lu?? – vigyorgott rám Rick, ez volt Patrick beceneve.
- Azon kívül, hogy Tris mindjárt megfojt, semmi. – mondtam levegő után kapkodva. – Induljunk a parkba, mert a többiek megőrülnek, hogy hol vagyunk ennyi ideig. Beszélgetve, röhögcsélve elindultunk a park irányába, ahol már várt minket a mi kis bandánk. Név szerint Bernie, Toralei és Armin. Mi így hatan nagyon jó barátok vagyunk. A parkba érve hamar meg is láttuk őket. Annak ellenére, hogy tanévnyitóra igyekszünk semelyikünk nem volt ünneplőben. Jól tudtuk, hogy ezzel vétünk a házirend előírásaival szemben, de őszintén szólva semelyikünket nem hatott meg igazán. Amikor odaértünk melléjük Bernie már nekünk is esett.

- Na, végre, hogy ideértetek 10 percre laktok a parktól és mégis 10 percet késtetek. 7⁴⁰ van, azt beszéltük meg, hogy fél nyolckor találkozunk. – mondta komoly hanglejtéssel, de mindannyian láttuk rajta, hogy majdnem elröhögte magát.

- Bocs tesó, Tris megint nem tudott időben elkészülni. – mondta Rick és meg is kapta érte a taslit barátnőjétől.

- Mi az, hogy nem készültem el időben, kikérem magamnak!! – mondta barátságos és durcásan nézett barátjára.

- Na, gyerekek, ebből elég, ne civakodjatok már állandóan! – szólalt meg erélyesen Toralei.

- Szóval skacok, induljunk, mert nem akarom az évet egy agyimosással kezdeni, amit Mrs. Morison-tól kapunk.

Hát, most egyet kell értenem Armin-nal. Az osztályfőnökünk, Mrs. Morison egy kedves, aranyos hölgy, akit nehéz kihozni a sodrából, de azt nem viseli el, ha késünk, így is nagy valószínűséggel megkapjuk a magunkét a hétköznapi viselet miatt, és mert nem értünk be az ünnepség előtt pár perccel.

- Hát akkor fiúk, lányok induljunk! – mondtam vigyorogva

Amint elindulunk mindannyian egy káros szenvedélyünknek kezdtünk el hódolni, a cigarettázásnak. Szerencsére a park a gimitől úgy 7-8 percre volt, így 8 óra körül oda is értük. Mind a hatan próbáltunk besurranni és beállni az osztályunkhoz, de persze furcsa lenne, ha valami sikerülne nekünk, természetesen az osztályfőnökünk meglátott minket és megcsóválta a fejét, jól tudtuk, hogy nem ússzuk meg ennyivel. Viszont ami furcsább, hogy egy ismeretlen srác állt mellette az első sorban. Nem tudtam jól szemügyre venni, ugyanis Toralei szó szerint berántott a sorba. Az évnitő úgy félórás volt, majd az igazgató úr megkért mindenkit, hogy menjenek fel az osztályaikba és délelőtt nem lesz tanítás, az osztályfőnökeinkkel beszéljük majd meg az osztály dolgait. Így hát a diákok elindultak az osztálytermeik felé, az ofők nem mentek velük, mert nekik még lesz egy eligazítás a tanáriban. Mrs. Morison is eltűnt és vele együtt az ismeretlen fiú is. A mi osztályunk is elindult, azt tudni kell, hogy a sulink több épületből állt, de a főépület maga 3 emeletes, és hát természetesen a mi osztályunk a 3. emelten a folyosó legvégén helyezkedett el, hiszen a tanári kar szerint mi vagyunk az egyik legrosszabb osztály. Amint beléptünk az osztályba mindenki megkereste a helyét. Az osztályba 24-en járunk, mint minden osztályban, itt is vannak klikkek, de amúgy egy nagyon összetartó bagázs vagyunk. Mi hatan természetesen a hátsó sorokban helyezkedünk el, mivel a mi termünkbe nem hoztak új padokat és székeket, így ebben a teremben voltak 2, 3 és 4 férőhelyes padok is. A padok az osztályban 2 sorban helyezkedtek el, az ablak felőli utolsó két padba ültünk mi, igaz a legutolsó pad 4 személyes volt, így ott volt egy üres hely, de a klikkek miatt oda soha nem ült senki. Amint lepakoltunk máris elkezdődött a hangzavar, mindenki egymás szavába vágva kezdte el mesélni a nyári élményeit, közben a táblára firkálgattunk, majd egyszer csak meghallottuk, hogy lenyomódik a kilincs, mindenki amilyen gyorsan csak tudott a helyére sietett, szerencsére az utolsó pillanatban nekem is sikerült levágódnom az utolsó előtti padba Tris és Torelie közzé, ugyanis a hátsó padban Armin, Bernie és Rick ültek. Tris és Rick még a kapcsolatuk elején megbeszélték, hogy nem ülnek egymás mellé, mert állandóan csak turbékolnának. Ó, hogy az a... megint elkalandoztam, ott tartottam, hogy az ajtó kinyílt és belépet rajta Mrs. M és az ISMERETLEN SRÁC, ez csak egyet jelenthet, ÚJ osztálytársat kapunk. Amíg Mrs. Morison lepakolt az asztalára, tüzetesebben megismerkedtem az új fiúval. Úgy 180 cm lehet, látszik rajta, hogy valamilyen küzdősportot űz, ugyanis a teste kisportolt. Zöld szemei és sötét barna, szinte már fekete haja kicsit hosszabb és kis fürtöcskékből áll.

- Először is üdvözlök mindenkit. Nagyon köszönöm, hogy többé-kevésbé mindenki az alkalomhoz illően öltözött fel az évnitőre. – majd jelentőségteljesen ránk nézett – Na, de erről majd még később beszélünk. Szeretném nektek bemutatni az osztálytársatokat, Chris McCall-t. Kérlek, Chris, mutatkozz be az osztálynak! – mondta, majd leült a tanári asztalhoz.

- Hello, mindenki, Chris McCall vagyok és nem rég költöztünk a városba...aki többet akar megtudni az majd a szünetben megkeres. – mondta, majd osztályfőnökünkre nézett, hogy ő ezzel befejezettnek tekinti a bemutatkozást.

- Jól van Chris, mivel máshol már nincs hely muszáj lesz téged Armin-ék mellé ültetni, szóval légy szíves foglalj helyet az ablak melletti utolsó padban.

Ahogy Chris elindult a fiúk felé, végigpásztázta az egész termet. Mivel nem nézett ki rosszul, és sok szingli lány volt az osztályban, bezsebelhetett pár elismerő pillantást és kuncogást, míg a

padhoz nem ért. Amikor közeledett a mi padunkhoz, Torelie elkezdett bökdösni, Tris meg vigyorgott, mint a tejbe tők. Csak kicsit lettem ám ideges, majd ránéztem Chrisre, és ahogy belenéztem a szemébe egyszerűen zavarba jöttem, pedig nagyon nehezen jövök zavarba, mikor meglátta, hogy vörösödök, mosolyra húzta a száját és leült a fiúk mellé.

- Nos, gyerekek most, hogy Chrisnek is megvan a helye, megkérném Torelie-t, hogy olvassa fel a házirend öltözékekre vonatkozó pontjait. – mondta, majd elővette a házirendet.

BUMM. Kezdődik, most jön a fejmosás. Torelie kiment a tanári asztalhoz és felolvasta azt a másfél oldalt, ami az öltözködésről szólt, amikor az ünnepi viselethez ért a tanárnő megkérte, hogy hangosan és érthetően olvassa fel azt a részt, hogy mindenki megértse, majd megint jelentőségelteljesen ránk nézett. Szerencsére mire a végére ért a felolvasásnak ki is csöngettek. Mivel az osztályunk 90% -a dohányzik, így mindenki elindult a kijelölt dohányzóhelyre. Amint kiértünk szinte mindenki egyszerre kezdte el ostromolni a kérdéseivel Christ. Egy ideig szórakoztunk rajta a skacokkal, de mivel Rick már egyszer átesett ugyanezen, így odament és kimentette Christ.

- Jól van gyerekek, hagyjátok békén egy kicsit a srácot, hol van még a sulis vége, még lesz időtök beszélgetni. – mondta a többieknek, majd elkezdte felénk húzni Christ.

- Kösz haver...nem tudom mit csináltam volna, ha még egyszer megkérdik, hogy van-e barátnőm és, hogy honnan költöztünk, ide. – mondta, miközben ő is rágyújtott egy cigarettára.

- Ugyan, nem tesz semmit, én is átestem ezen anno, mikor az osztályba kerültem. –mondta Rick majd kezét fogtak. – Engem akkor Tris és Lu mentettek ki. – majd ránk mutatott.

- Hm... – de bőbeszédű

Torelie ekkor elég feltűnően kezdett el fulladozni, persze csak Rick figyelmét akarta felhívni arra, hogy be is mutathatna minket Chrisnek, ha már így összehaverkodott vele. Szerencséjére Rick észbe kapott és már kezdte is.

- Hú, de hülye vagyok, Chris, ők itt a barátaim: ő itt Bernie, a mellette álló 3 örült, Tris, a barátnőm, ő Lu, mellette Torelie és Armin.

- Szeva – mondtuk ki tők egyszerre, ezen persze jót röhögtünk.

- Chris gyűjtasz egyet? – kérdezte Armin, majd felé nyújtotta a tartóját.

- Á, kösz nem, van sajátom. – háritotta, majd rágyújtott.

Mivel tudtuk, hogy nem örülne ha kérdeznénk, ezért inkább beavattuk pár dologba a mit tudni kell a mi kis osztályunkról. Persze a nagy beszélgetés közben becsengettek, így elindultunk befele. Alig, hogy felértünk már meg is jelent az ofő. és folytattuk a megbeszélést. Sok mindenről szó esett még, például, hogy kik lesznek a tanáraink, megkaptuk az órarendünket stb. majd a nyári élményeinket kellett szépen sorjában elmesélni. Mivel Mrs. M-nek is sok dolga akadt, ezért fél 1-kor elengedett minket, így „szép csendben, óvatosan” elhagytuk az iskola területét. Más néven nevetgélve, énekelve futva mentünk ki a suliból, de hé, mit várnak a sulis egyik legrosszabb osztályától.

- Srácok, nem megyünk el valamerre, nincs kedvem még haza menni? – kérdezte Bernie, miközben mentünk ki a suliból.

- De, miért is ne. – bölintottunk rá egyből.

- Jössz te is, Chris? – kérdezték a fiúk.

- Hm...- Már megint ez a „hm”, a plafonra mászok tőle. – Miért is ne, benne vagyok.

- Zsír, akkor hova menjünk, a parkba vagy a parkba? – kérdeztem miközben a táskámba keresgéltem.

- Hát, akkor legyen a park. – mondta a Tris majd ráugrott a hátamra, aminek köszönhetően majdnem előre buktam, csak valami vagy inkább valaki megakadályozta. Valahogy előre tudtam, hogy nem szabad felnézni, hogy megtudjam, mert oltárira be fogok égni.

- Tris, tudom, hogy szeretsz, de miért élvezed, ha orra esek?? – kérdeztem tőle, miközben Chris, mivel ő fogott meg minket, talpra állított.

- Mert így mutatom ki irántad a szeretetemet!! – mondta, majd lefeküdt a föbe.

- Szívesen. – szólalt meg valaki mögöttem.

- Parancsolsz? – néztem hátra Chris-re felvont szemöldökkel.

- Mondom, szívesen, bár nem hallottam rendesen, hogy megköszönted volna, hogy nem hagytalak orra bukni. – Most ez tényleg szórakozik velem?

– Már bocsi, de biccentettem, tudod, én így szoktam megköszöni valamit olyanoknak, akiket alig vagy egyáltalán nem ismerek – észre se vettünk, hogy miközben beszélgetünk egyre csökkent közöttünk a távolság, kezdtünk teljesen megfelekedezni a többiekről és már csak a másikat láttuk, majd hirtelen valahonnan krakogást hallottunk. Hirtelen hátrébb léptünk pár lépést a másiktól és a többiek felé fordultunk. Hát elég furcsa pillantásokat sikerült bezsebelnünk a tőlük, bár láttam valami furcsa csillogást is a szemükben.

– Ez a csaj mindig ilyen? – kérdezte a fiúkat, miközben rám mutatott.

– Megszoksz vagy megszöksz haver, ez a két választási lehetőség!! – mondtam miközben lefeküdtem Tris és Torelie mellé.

A fiúk alig bírták ki röhögés nélkül. Ők már rég letettek arról, hogy minket-lányokat-megváltoztassanak, mi ilyenek voltunk, nagyszájúak, aki ki merik mondani, hogy mit gondolnak, ezért is voltunk mi 6-an annyira jó barátok. Közben a fiúk is elfeküdtek mellettünk, sok mindenről beszélgettünk, hiszen ez volt az utolsó évünk a gimiben, és nem akartunk egymástól elszakadni. Furcsa módon néha még Chris is bekapcsolódott a társalgásunkba, bár magáról nem igazán mesélt. Annyit tudtunk kiszűrni a mondataiból, hogy van egy 14-15 év körüli húga, Melissa, aki 9.-es a giminkben. Körülbelül 2 órát fekuhadtunk a parkban mikor úgy döntöttünk, hogy el kéne indulni haza. Mindenki elkezdett összepakolni majd elbúcsúztunk egymástól. Mivel Tris és Rick 3 háznyira laknak tőlünk, együtt indultunk el, vagyis indultunk volna, ha Rick nem fordul oda Chris-hez.

– Te merre laksz haver? – kérdezte meg drága barátom jégcsap herceget. IGEN, így neveztem el magamban.

– Körülbelül 10 percnyire lakom innen arrafele amerre ti indultatok. – ez nem jelent semmi jót, remélem nem ők azok, akiket tegnap este apuék említettek, hogy megvették a mellettünk lévő házat.

– Hát akkor Chris, gyere velünk, tudunk egy rövidebb utat. – mondta Tris ártatlan mosollyal az arcán, de én tudtam, hogy valamit tervez.

Ahogy elindultunk, elkezdtünk beszélgetni, hogy hétvégén össze kéne ülni egyet bulizni. Mivel azonban Tris-sel nem vagyunk éppen türelmes típusúak közrefogtuk Chris-t, és ördögi vigyorral ránéztünk. Igazán, hogy a falra mászok tőle, de azért a kíváncsiságom, az nagyobb.

– Szóval Chris, tudjuk, hogy nem akarsz erről beszélni, de meséj egy kicsit magadról! – mondta Tris, miközben bőszen bólogattam.

Ránk nézett, majd egy lemondó sóhaj után annyit elárult magáról, hogy az apja kapott egy munkát és azért kellett ott hagyniuk Portland-et. Ennél többet nem tudtunk kiszedni belőle, mert Tris-ék házához értünk és Rick-kel leváltak tőlünk. Chris-szel ballagtunk tovább, és hát elég kínos csendben tettük meg azt a két percet, amíg az mi házunkhoz értünk. Ahogy lekanyarodtam a házunk előtt már a kertkapu kilincsén volt a kezem, amikor Chris megszólalt, ezzel a szívbajt hozva rám:

– Na, álljunk csak meg egy szóra, te itt laksz?? – kérdezte lesokkolva.

– Igen, immár 18 éve ebben a házban élek, gondolom, te vagy az új szomszédunk, üdvözöllek kicsiny városunkba. – mondtam neki, miközben ördögien vigyorogtam.

– Szuper...Hát akkor holnap találkozunk Miss. Nagyszájú. – ez most komoly, azt mondta, hogy Miss. Nagyszájú??

– Igen, holnap találkozunk, Jégcsapherceg! – mondtam neki nevetve, majd befutottam a házba mielőtt bármit is válaszolhatott volna.

Ahogy beléptem az ajtón, lerúgtam a cipőmet, a táskámat meg ledobtam a lépcsőre, bementem a konyhába és szembe találtam magam öcsémmel, aki sunyin vigyorgott.

– Te meg min vigyorogsz? – kérdeztem felhúzott szemöldökkel. Komolyan mondom a mániámmá vált a felhúzott szemöldök, ha valamit nem értek.

– Ki volt a srác, akivel haza jöttél?

– Az új szomszédunk és egyben osztálytársam, Chris McCall. – mondtam közönyösen, pedig ha tudná, mennyire összezavar ez a srác.

– Ááá, akkor ő Melissa McCall bátyja! – mondta felvillanyozva

– Mi van öcsi, bejön Chris húga? – kérdeztem sunyin

– Ha-ha, nagyon vicces vagy! – mondta vörösödő fejjel, majd elviharzott

Miközben ment felfele a lépcsőn mosolyogva néztem utána, majd a hűtőből kivettem egy üveg limonádét, ittam egyet, majd elindultam én is a szobámba. Mivel anyuék majd csak 6 után érnek haza úgy döntöttem, hallgatok egy kis zenét. Odaléptem a laptop-hoz és megkerestem az új Nightwish albumot, és lejátszási listára tettem, majd eldőltem az ágyamon és azon agyaltam, hogy nem lesz piskóta ez az év. Ahogy ezen agyaltam, furcsa zaj csapta meg a fülem az ablakom felől. Felkeltem és odaléptem az ablakhoz, ahogy odaléptem, már felismerhető volt a zaj, ami a legújabb Evanescence album volt, és mily meglepő, Chris hallgatta, miközben gondolom én, rajzolt, abból ítélve, hogy az íróasztala tele volt ceruzákkal. Mintha észrevette volna, hogy figyelem, felém fordította a fejét, én meg improvizálva úgy tettem, mintha a szekrényemben keresnék valamit. Majd hirtelen én is az ablak felé fordultam, mintha csak most láttam volna meg, felhúztam a szemöldököm. Erre megajándékozott egy fél mosollyal, majd újra a rajzolásnak szentelte a figyelmét, így hát úgy döntöttem, jobban teszem, ha én is elfoglalom magam valamivel. Odamentem a könyvespolcomhoz és levettem egy könyvet, majd elkezdtem olvasni, annyira belemerültem, hogy észre se vettem mikor érkeztek meg anyuék, csak azt, amikor beszólt a szobámba, hogy vacsora. Lerobogtam a lépcsőn és leültem apuval szembe.

– Na, kisasszony, hogy telt az első nap? – kérdezte apu, miközben nekiálltunk enni.

– Semmi különös nem volt, kaptunk egy új osztálytársat, aki már most az idegeimre megy.

– És helyes? – kérdezte anyu huncut fénnel a szemében

– Anyu!!!

– Jól van, jól van, és neked Brant, hogy telt az első nap? – kérdezte anyu öcsém felé fordulva.

– Semmi különös nem volt, azt az egyet leszámítva, hogy Lu új osztálytársának a húga pedig az én osztálytársam. – mondta öcsém, mintha nem is érdekelné Melissa.

Természetes anyu tőle is megkérdezte, hogy szép lány-e az újosztálytársa és ennek az lett a vége, hogy kisebb feszültség alakult ki négyünk között, és kínos csendben vacsoráztunk tovább. Miután végeztünk Brant-tel szinte versenyt futottunk a lépcsőig, majd mind a ketten a saját szobánkba menekültünk. Mivel már késő volt úgy döntöttem, elmegyek fürdeni, majd folytatom az olvasást. Sikerült megint annyira belemerülnöm a könyvbe, hogy 11 órakor eszméltem fel, így hát lefeküdtem aludni. Másnap reggel 6 órakor arra keltem, hogy valaki, akít csak 1 napja ismerek, max. hangerőn hallgat egy nagyon jó, de per pillanat idegesítő Linkin Park számot. Mivel visszaaludni már nem tudtam volna, inkább elkezdtem készülődni. Miután végeztem, leültem a gépem elé és zenét hallgattam. ^{7²⁰} úgy döntöttem, ideje elindulni Tris-ék elé, ahogy kiléptem hallottam, hogy a mellettünk lévő ház bejárati ajtaja is becsukódott. Imádkoztam, hogy Melissa legyen az, de nem volt ekkora szerencsém. Ránéztem, majd mintha ott se lenne, tovább mentem. Sajnálatos módon hamar utolért.

– Na, mi újság van, Miss. Nagyszájú?

– Semmi extra, Jégcsapherceg!

– Hova-hova ilyen sietősen?

– Pedikűröshöz! – vágtam rá reflexből.

– Nagyon viccesnek érzed magad ugye? – kérdezte lenézően.

– Képzeld csak, igen!

Ahogy így veszekedtünk odaértünk Tris-hez és Rick-hez.

– Sziasztok! – mondta Tris, de szinte meg se hallottuk egész végig csak veszekedtünk. Nagy valószínűséggel egészen a parkig vitatkozhattunk, ugyanis akkor hagytuk abba, amikor Armin ránk ordított.

– Mondom, szevasztok! – mondta elég mérgesen.

– Oh..Hello mindenki! – mondtuk szinte egyszerre Chris-vel

A fiúk csak a fejüket ingatták, míg a lányok alig bírták visszafogni a nevetést. Így hát úgy döntöttünk, jobb lesz elindulni a suliba.

– Mond csak Lu, mióta vitatkoztatok Chris-vel? – kérdezte Torelie nevetve.

– Őszintén, fogalmam sincs... - ezen természetesen megint csak nevettek.

Közben hallottam, hogy a fiúk pedig Chris-t faggatják. Észre se vettük és már az osztályunk előtt voltunk. Bementünk a terembe és onnantól próbáltam a Jégcsapherceget levegőnek nézni több-kevesebb sikerrel, szinte minden szünetben összeszólalkoztunk valamin és ez így ment egész nap. Sőt, attól a naptól fogva, hogy rájöttünk, méltó ellenfelet találtunk magunknak minden egyes nap. A skacok persze csak nevettek rajtunk, és sokszor mi is csak szórakozásból csináltuk, bár voltak

esetek, mikor elég durva dolgokat vágtunk egymás fejéhez, viszont sikerült több dolgot is megtudnunk róla ez alatt az egy hónap alatt. Például, hogy imádja a rockot és hobby-a a rajzolás és az olvasás, akárcsak legtöbbszörnek a bandában. Természetesen egyre jobban össze is kovácsolódtunk, egészen addig a bizonyos estéig, amikor is apu bejelentette, hogy a munkatársát és a családját meghívta hozzánk vacsorára.

– Apu, szólhattál volna mondjuk előbb is, nemcsak a vacsora előtt 20 perccel. – mondtuk neki öcsémmel, de ő csak mosolygott anyuval együtt.

Ez volt az a pillanat amikor Brant-tel éreztük, hogy ez nem a mi esténk lesz, és mekkora igazam volt. Mivel apuék azt mondták, hogy ez nem egy hétköznapi vacsora lesz, ezért, ha lehet, akkor ne szabadidőben legyünk este. Apu azt mondta, hogy 7 órára hívta a munkatársát és a családját, így jobb lesz, ha elkezdünk készülődni, mivel már fél 6 múlt.

– Anyu, meddig tart ez a vacsora, mert tudod, péntek van, ma Tris-nél alszom?! – kérdeztem, miközben mentem fel a lépcsőn.

– Nyugodj meg kincsem 2-2,5 óránál biztos nem tart tovább. – mondta mosolyogva

Ahogy a szobám felé tartottam azon tanakodtam, hogy vajon mi lehetett az a furcsa csillogás anyu szemében. Elkezdtem készülődni és közben a cuccomat is összepakoltam, hogy ne kelljen ezzel foglalkoznom még a vacsi után. Már épp leültem volna a gép elé, mikor meghallottam a csengőnket. Mivel nem akartam bunkónak tűni, elindultam lefelé öcsémmel együtt. Alig, hogy leértünk a lépcsőn jött is a döbbenet öcsinek is meg nekem is ugyanis kiderült, hogy apu titokzatos munkatársa nem más, mint Adam McCall, vagyis Chris és Melissa édesapja. Brant-tel csak álltunk ott, nagy valószínűséggel tátott szájjal, ugyanis apu elég furcsán nézett ránk.

– Gyerekek, gyertek ide, legyetek szívesek! – mondta apu, majd odahúzott minket.

– Szervusztok, Adam McCall vagyok, ő a feleségem Amanda és a gyermekeink Chris és Melissa. – mondta, majd kezét nyújtott nekünk.

– Üdvözlöm, Lucia vagyok, de szólítsanak Lu-nak, ő pedig az öcsém Brant. – mondtam, majd kezét fogtuk Adam-vel és Amanda-val.

– Á, szóval ti vagytok azok, akiket Melissa és Chris annyit emlegetnek. – mondta mosolyogva Amanda.

Hát az biztos, hogy Chris, Melissa, az öcsém és én is eléggé zavarba jöttünk, hát még akkor mennyire, mikor anyu is megszólalt.

– Á, szóval ti lennétek Lu és Brant új osztálytársai, sokat hallottam ám rólatok! – esküszöm mindjárt felrobbanok, gyorsan rendeztem a gondolataimat és ránéztem apuékra.

– Mi lenne, ha leülnénk az asztalhoz, nem kéne az ajtó előtt ácsorognunk.

– Igazad van Lu, menjünk.

Leültünk az asztalhoz, én segítettem a tálalásban, majd vacsora közben sok mindenről beszélgettünk, Brant és Melissa elég szótlanok voltak, mintha zavarban lenének, mi Chris-szel megegyeztünk, hogy 1-2 órára tűzszünetet kötünk. Semelyikünk nem gondolta, hogy vacsi után mi fog történni. Miután megvacsoráztunk, a drága szüleink indítványozták, hogy mi lenne, ha felmennénk az emeletre, míg ők beszélgetnek. Nem volt mit tenni, Brant és Melissa bementek öcsi szobájába, Chris és én pedig az enyémbé. Miután beléptünk a szobába Chris önállósította magát és leült az asztalomhoz, én meg egy kis puffra az ágy és az asztalom között. Chris a szobámat kezdte mustrálni.

– Nem is tudtam, hogy ilyen kreatív vagy. – mondta elismerően.

– Na, álljunk csak meg egy szóra, ez egy dicséret volt? – néztem rá döbbenetet színlelve.

– Ne szokjál hozzá, Miss. Motoros száj. – mondta flegmán

– Hm..ez jobban hasonlít az igazi énedhez, Jégcsap.

– Kitalálhatnál már valami újat, mint a Jégcsap és a Jégcsapherceg.

– Arrogáns, beképzeld, fennhéjázó, tuskó.

– Nagyszájú, idegesítő, okoskodó.

– Én nem okoskodó vagyok, hanem okos.

– Inkább egy olyan lány, aki az önbizalom hiányát azzal próbálja kompenzálni, hogy próbál menőnek tűnni és mutatni a kemény csajt.

Ez volt az a pont, amikor nem bírtam tovább és elszakadt a cérna.

– Pont te mondod ezt, aki nem bír elmondani magáról semmit, még a haverjainak sem. Ha nem tudsz bízni bennünk, akkor miért akarsz velünk lógni? Egyszerűen rühellek Chris McCall, gyűlöllek. – ordítottam magamból kikelve.

Fogtam a cuccaimat és elindultam le a lépcsőn, még gyorsan elköszöntem mindenkitől és rohantam Tris-hez. Már ott volt Torelie is, ahogy beléptem az ajtón nem bírtam tovább, sírva fakadtam. A lányok alig bírták kiszedni belőlem mi történt. Miután elmeséltem mindent, nem tudtam semmit mondani, de a lányok is csak hallgattak. Összeszedtem magam és rájuk néztem.

– Gyűlölöm, soha többet nem akarom látni, de mégis, ha meglátom és velünk van, úgy érzem, sokkal magabiztosabb vagyok, azt hiszem szerelmes voltam belé.

– Voltál? – kérdezte Torelie döbbsen

– Igen, a mai után már csak gyűlöletet érzek iránta.

– Ugyan Lu, a szerelem és a gyűlölet között nagyon vékony határ húzódik. – mondta Tris mosolyogva, Torelie pedig bólogatott.

Ezen én már csak nevetni tudtam, már sokkal nyugodtabb voltam. A csajok próbáltak felvidítani és nagyjából sikerült is. Nem sejtették, hogy mi fog történni. Kint ülünk Tris szobájának erkélyén, már jóval éjfél után voltunk, amikor furcsa zajokat hallottunk lentről, tudtuk, hogy nem lehetnek Tris testvérei vagy anyukája, ők ugyanis leutaztak vidékre a nagyszülőkhöz. Mindegyikünk felkapott egy plüss állatot és elindultunk lefele. Amint leértünk, 4 alakot láttunk csak, és egy csatakiáltás kíséretében elkezdtek ütlegelni őket. Egyedül az állított meg minket, hogy a betolakodóknak ismerős volt a hangjuk. Kellett pár perc mire rájöttünk, hogy a „betörők” nem mások, mint Rick, Armin, Bernie és Chris. Az utóbbinak annyira nem örültem, de nem tehetek semmit, a fiúkkal nagyon jóban lett az elmúlt 1 hónapban.

– Ti meg mit kerestek itt? – kérdezte Torelie.

– Hát, mi csak Chris-t kísértük el, mert beszélni szeretne Lu-val. – mondta Armin

– Jól van skacok, akkor hagyjuk őket magukra, van mit megbeszélniük.

A többiek felmentek az emeletre, mi meg Chris-szel ott maradtunk a nappaliban.

– Miért jöttél, mit akarsz még tőlem? – alig bírtam visszatartani a könnyeimet.

– Tényleg gyűlölös? – kérdezte, a hangjában bujkált valami szomorúság

– Nem tudom, gyűlölöm kéne, de nem tudom mit érzek. Még soha senki nem vágta így az arcomba ezeket a dolgokat.

– Figyelj, én nagyon sajnálom, amiket mondtam, nem tudom miért mondtam, egyszerűen ezt hozod ki belőlem.

– Hm...

Észre se vettem, hogy a beszélgetésünk közben Chris egyre jobban csökkentette a távolságot közöttünk.

– Szóval, tényleg gyűlölös?

– Nem tudom. – mondtam kétségbeesetten.

– Várj, segítek egy kicsit

Mielőtt bármit is kérdezhettem volna, magához húzott és amilyen szenvedélyesen csak tudott, megcsókolt. Reflexszerűen csókoltam vissza. Körülbelül 2 percig csókolózhattunk már, amikor elengedett.

– Tehát igaz... – néztem fel rá.

– Micsoda?

– Hogy a gyűlölet és a szerelem között nagyon vékony határ húzódik. – mondtam mosolyogva és most én kezdeményeztem a csókot.

----- Jelen -----

–Szóval anyu, attól, hogy most úgy érzem, hogy gyűlölöm, attól én még mindig szerelmes vagyok belé és lehet, hogy ez kölcsönös?

– Igen, csillagom. – mondtam neki mosolyogva

– Nagyon szépen köszönöm, sokat segítettél!

– Ugyan, örülök, hogy segíthettem!

Ahogy Sahrira futott felfele a lépcsőn olyan volt, mintha saját magamat láttam volna 18 éves koromban. Hirtelen valaki átkarolta a derekam és a nyakamba csókolt.

–Melyik történetet mesélted neki?

– A miénket. Ugye nem baj?

- Dehogyan baj, tudod, hogy én is mennyire szeretem azt a, drága nagyszájú.
- Én meg téged szeretlek, Jégcsaphercegem.

Nagy Renáta grafikája

A kötet alkotói

BALOGH VERONIKA (tanárnő):

Az ember életében vannak olyan értékes, megismételhetetlen pillanatok, élmények, amelyekről, ha nem hagyunk nyomot, feledésbe merülnek... Prózában vagy versben? Lényegében mindegy. Az írott anyag megmarad, az emlékek az évek homályába vesznek....Sokszor csak egy benyomás egy átsuhanó gondolat ad ihletet és már kezemben a papír, a ceruza.

GYÖRFI JÁNOS (tanár)

Vannak környezetünkben olyan események, jelenségek amelyek többet jelentenek annál, hogy azt rögzítés nélkül hagyjuk.

Van aki ezt a memóriájára bízta, van aki túl lép rajta egy csodálkozás után.

Számomra a papírra vetettek egy fajta „fényképek” a külső és belső környezetemről.

Érzékek és érzelmek összefonódásával próbálok választ adni általam fontosnak vélt kérdésekre.

Ezek nem mindennap előforduló események, - mint ahogy a jó kép elkészítéséhez megfelelő fényviszony tartozik, - úgy szükséges számomra egy fajta pozitív vagy negatív trauma gondolataim lejegyzéséhez.

Szerencsés esetben ha valaki elolvassa ezeket, talán más oldaláról is megérti saját élményeit.

HORVÁTH PETRA

21 éves vagyok. Körülbelül 8 éve írok verseket. Nekem a versírás egy új dimenziót nyit meg, ebben érzem igazán, hogy kiteljesedhetek. A verseim segítettek önmagam megismerésében, és sokszor abban is, hogy szembenézzek a vélt vagy valós akadályokkal. A legjobb művek szerintem akkor születnek, amikor egy külső behatásról, akár egy illatról bevillan valami. Amikor ezen ihlet hatására írni kezdek, annyira könnyedén születnek a rímpárok, hogy sokszor van olyan érzésem, hogy nem a saját gondolataim, hanem valami felettes erő mozgatja a tollat a papíron.

RADÁK MARTINA

Radák Martina vagyok, a Pécsi Tudomány Egyetem egészségügyi karának hallgatója. Bár, az irodalom, mint olyan, kiesett tantárgyaim közül, mégsem szűkítettem a tollammal a kapcsolatot egyszerű jegyzetelésre. A középiskola befejezése nagy változásokat hozott számomra, és hatalmas kihívásokat, ezeket igyekeztem „kiírni” magamból.

SPINGÁR KLAUDIA

Amikor idekerültem ebbe az iskolába, pontosabban a kollégiumba, akkor kezdtem el olvasni. A sok olvasásnak köszönhetően - az amúgy is gazdag Fantáziám- szárnya kapott. Ezért kezdtem el történeteket írni. Jó érzéssel töltött el, ahogy láttam „életre kelni” a

gondolataimat az által, hogy papírra vettem őket. Szeretem a történeteim egyes szereplőit az ismerőseim mind külső, mind belső tulajdonságaival felruházni. Persze ez nem minden történetemre igaz, valamikor csak jönnek a dolgok maguktól. Nagyon szeretek írni, ilyenkor, ha akarok, teljesen elrugaszkozhatok a valóságtól, ha valami bánt ebbe a világba, ide bármikor menekülhetek.

BERLÁSZ MÁTYÁS

Az írással gondolataimról, vagy azok részeiről, együtteseiről alkotok érzelmkifejezést a befogadó számára, saját örömömrre. Tizenhét éves koromban kezdtem el verseket írni. Első pillanattól fogva örömet leltem ebben az időtöltésben, ami mára megszokássá vált.

NÉMETH VIVIEN

Az irodalmat és a művészeteket mindig nagyon szerettem és tiszteltem. 2010 októberében írtam egy rövid jelenetet, amit karácsonykor nagy sikerrel adtunk elő a református templomban. 2012. április 12-én megírtam első versemet, ezután szinte minden nap írtam. Szerelem, hit, bátorság, de leginkább örök vívódás jellemzi verseimet. Amit senkinek nem tudok elmondani, így mondom el mindenkinek, reménykedve, hogy megért valaki.